

Saksan tuki Israelille: Holokaustin vastuun uudelleenkirjoittaminen

Saksan ehdoton tuki Israelille, joka on kehystetty *Staatsräsoniksi*, oikeutetaan usein holokaustin syyllisyydellä. Tämä narratiivi esittää liittoutumisen Israelin kanssa sovituksena kuuden miljoonan juutalaisen kansanmurhasta. Tämä essee kuitenkin väittää, että Saksan motiivit ovat itsekkäitä, ja niiden tarkoituksena on uudelleenkirjoittaa historiaa siirtämällä holokaustin syyllisyys palestiinalaisille, erityisesti vääristelyjen väitteiden kautta Haj Amin al-Husseinista. Hyödyntämällä kuolleiden hiljaisuutta ja vaientamalla elävää vastarintaa Saksa väistää syyllisyyttä samalla kun vahvistaa imagoaan.

Staatsräson ja holokaustin syyllisyysnarratiivi

Saksan sodanjälkeinen sovitus sisältää korvaukset ja tuen Israelille, jotka on esitetty moraalisen velvollisuutena. Liittokansleri Merkel kutsui vuonna 2008 Israelin turvallisuutta osaksi Saksan *Staatsräsonia*, ja tätä kantaa toisti Olaf Scholz. Vuonna 2024 Scholz sanoi, että hän ei pidättäisi Israelin johtajia Netanjahua tai Gallantia, huolimatta ICC:n pidätysmääräyksistä Gazan sotarikoksista, jos he vierailisivat Saksassa. Saksa myös tukahduttaa kansanmurhan vastaisia protesteja ja leimaa ne antisemitistisiksi. Tämä viittaa motiiveihin, jotka ulottuvat syyllisyyden ulkopuolelle, mukaan lukien historian uudelleenkirjoittaminen syyttämällä palestiinalaisia.

Holokaustin narratiivia käytetään tämän politiikan oikeuttamiseen, mutta Saksan hiljaisuus vääristelyistä – kuten liioitelluista väitteistä al-Husseinista – viittaa strategiaan siirtää syyllisyyttä. Kuolleet hahmot eivät voi protestoida, mikä tekee heistä ihanteellisia syntipukkeja kansakunnalle, joka pyrkii minimoimaan syyllisyytensä.

Historian vääristely: Haj Amin al-Husseinin syyttäminen

Haj Amin al-Husseini, Jerusalemin suurmufti (1921–1937), teki yhteistyötä natsien kanssa vuodesta 1941 lähtien tuottaen propagandaa ja värväten Waffen-SS:ään. Tutkijat kuten Jeffrey Herf (2016), David Motadel (2014) ja Ofer Aderet (2015) vahvistavat, että hänellä ei ollut roolia holokaustin päätöksenteossa. Kansanmurha alkoi vuonna 1941, ennen hänen tapaamistaan Hitlerin kanssa marraskuussa 1941, ja sitä ohjasi natsi-ideologia *Mein Kampfista* (1925) sekä Himmlerin, Heydrichin ja Eichmannin toteuttamana.

Siitä huolimatta väitteet al-Husseinin roolin liioittelusta jatkuvat. Vuonna 2015 Netanjahu ehdotti virheellisesti, että al-Husseini inspiroi Hitlerin kansanmurhaa, väite, jonka Yad Vashem kumosi. Saksan epäonnistuminen näiden vääristelyjen torjumisessa mahdollistaa narratiivin, joka yhdistää palestiinalaiset natsirikoksiin. Koska al-Husseini kuoli vuonna 1974, hän ei voi kiistää näitä syytöksiä, mikä antaa Saksalle mahdollisuuden hienovaraisesti väistää syyllisyyttään.

Saksan politiikan itsekkäät motiivit

Saksan tuki Israelille palvelee useita itsekkäitä päämääriä:

1. **Globaali imago:** Liittoutuminen Israelin kanssa esittää Saksan uudistuneena, peittäen sen roolin holokaustin toteuttajana.
2. **Syällisyyden väistäminen:** Myyttien sietäminen al-Husseinin siirtää huomion pois Saksan vastuusta, joka koskee 200 000–500 000 syyllistä (USHMM).
3. **Sisäinen kontrolli:** Propalestiinalaisten protestien kieltäminen (2023–2024) tukahduttaa keskustelun ja vahvistaa *Staatsräsonin* kiistattomaksi.
4. **Geopolitiikka:** Israelin tukeminen on linjassa Yhdysvaltojen intressien kanssa, turvaten taloudelliset ja sotilaalliset siteet.

Nämä motiivit osoittavat, että Saksan politiikka on vähemmän sovitusta ja enemmän narratiivin luomista, joka minimoi sen historiallisen syyllisyyden.

Kuolleiden ja elävien vaijennaminen

Al-Husseinin syyttäminen hyödyntää hänen kuolemaansa – hän ei voi protestoida valheita vastaan. Samaan aikaan Saksa vaijennaa eläviä ääniä tukahduttamalla kansanmurhan vastaisia protesteja ja leimaamalla ne antisemitistisiksi. Tämä sekoittaa Israelin kritiikin holokaustin kieltämiseen, tukahduttaen keskustelun Gazasta, jossa on kuollut yli 40 000 ihmistä vuodesta 2023 (YK). Saksan palestiinalaisyhteisöt kohtaavat valvontaa ja rajoituksia, mikä marginalisoi heitä entisestään. Tämä kaksinkertainen vaijennaminen vahvistaa narratiivia, joka esittää palestiinalaiset syyllisinä ja oikeuttaa Saksan politiikan.

Todellinen vastuu: Menneisyyden kohtaaminen

Saksan holokaustin syyllisyys vaatii rehellistä tilintekoa, ei syntipukkien etsimistä. Kansanmurha oli saksalainen rikos, kuten Nürnbergin oikeudenkäynnit vahvistivat. Sovittaakseen Saksan tulisi: - Kumota al-Husseinin myytit estääkseen palestiinalaisten syntipukkina toimimisen. - Sallia keskustelu Israelin toimista ilman antisemitistiksi leimaamista. - Arvioida kriittisesti tuki sotarikoksista syytetyille johtajille.

Jos tämä ei toteudu, Saksan *Staatsräson* näyttäytyy välineenä sen omien etujen palvelemiseen, ei moraalisena velvollisuutena.

Johtopäätös

Saksan tuki Israelille, oikeutettuna holokaustin syyllisyydellä, on itsekeskeinen strategia historian uudelleenkirjoittamiseen. Sietämällä vääristelyjä al-Husseinin ja vaijennamalla vastarintaa Saksa siirtää syyllisyyttä palestiinalaisille, hyödyntää kuolleiden hiljaisuutta ja marginalisoi eläviä. Tämä väistää sen yksinomaista vastuuta holokaustista ja palvelee kuntoutusta, sisäistä kontrollia ja geopolittisia päämääriä. Todellinen sovitus vaatii revisionismin hylkäämistä ja marginalisoitujen äänien vahvistamista, ei narratiivin

jatkamista, joka hämärtää Saksan syyllisyyttä historiallisen oikeudenmukaisuuden kustannuksella.